

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost Smečno**
IČO: 43776493
se sídlem Kačická 115, Smečno

zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
se sídlem Na Podkovce 281/10, Praha 4

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024, Praha 3

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2022 č. j. SPU 209909/2022

takto:

- I. Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 10. 6. 2022 č. j. SPU 209909/2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Jakuba Kříže, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 77 odst. 2 správního řádu prohlásil nicotnost rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Praha ze dne 31. 7. 2017, č. j. SPU 194571/2017/Kav, sp. zn. SP17535/2015-537100 (dále jen „rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017“) v jeho části – výroku I., kterým byly žalobkyni vydány pozemky KN parc. č. 543/7 o výměře 393 m² a parc. č. 543/8 o výměře 122 m² v katastrálním území Smečno (dále jen „předmětné pozemky“).
2. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobkyně v roce 2013 uplatnila u osoby zúčastněné na řízení nárok na vydání předmětných pozemků jako zemědělských nemovitostí podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMV“). Protože mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení nedošlo k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, obrátila se žalobkyně na krajský pozemkový úřad, aby o vydání zemědělské nemovitosti rozhodl podle § 9 odst. 6 ZMV. Krajský pozemkový úřad výrokem I. rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017 rozhodl o vydání předmětných pozemků žalobkyni.
3. Proti rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 podala osoba zúčastněná na řízení civilní žalobu podle části páté o.s.ř. O té nejprve rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 5. 2019, č. j. 38 C 72/2017-128 tak, že nahradil rozhodnutí o vydání pozemků a návrh žalobkyně na vydání pozemků parc. č. 543/7 a 543/8 v katastrálním území Smečno zamítl s odkazem na § 9 odst. 6 větu třetí ZMV. Podle Krajského soudu v Praze se totiž nejednalo o zemědělské nemovitosti. Vrchní soud v Praze však usnesením ze dne 1. 12. 2020, č. j. 4 Co 312/2019-148 rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2019, č. j. 38 C 72/2017-128 zrušil, neboť dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze posoudil charakter předmětných pozemků na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud v Praze následně usnesením ze dne 7. 5. 2021, č. j. 38 C 72/2017-214 řízení o žalobě zastavil. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že po doplnění dokazování zjistil, že předmětné pozemky k rozhodnému datu (24.6.1991) netvořily zemědělský půdní fond. Nejedná se tedy o zemědělské nemovitosti podle ZMV a krajský pozemkový úřad neměl pravomoc rozhodnout o jejich vydání žalobkyni. Rozhodnutí o vydání pozemků Krajský soud v Praze označil za nicotné a řízení o žalobě podle § 104 o.s.ř. zastavil kvůli absenci pravomocného rozhodnutí, které by mohl svým rozhodnutím nahradit. Vrchní soud v Praze poté v odvolacím řízení usnesením ze dne 25. 3. 2022, č. j. 4 Co 294/2021-231 zastavovací usnesení Krajského soudu v Praze potvrdil.
4. Osoba zúčastněná na řízení v reakci na shora popsany procesní vývoj podala u žalovaného coby orgánu nadřízeného krajskému pozemkovému úřadu podnět k zahájení řízení o nicotnosti výroku I. rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím prohlásil výrok I. rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 o vydání předmětných pozemků žalobkyni nicotným. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval tím, zda byly předmětné pozemky v rozhodné době (tj. ke dni 24. 6. 1991) zemědělskými nemovitostmi. Vycházel přitom ze správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

krajského pozemkového úřadu, důkazů provedených civilními soudy a dokladů zaslaných povinnou osobou (nyní osobou zúčastněnou na řízení). Na základě nich dospěl k závěru, že předmětné pozemky nenáleží do zemědělského původního fondu a nejsou zemědělskými nemovitostmi podle § 2 písm. b) ZMV. O návrhu na jejich vydání proto krajský pozemkový úřad neměl pravomoc meritorně rozhodnout a žádost žalobkyně měl podle § 9 odst. 6 věty třetí ZMV zamítnout. Z důvodu nedostatku věcné příslušnosti krajského pozemkového úřadu k rozhodnutí o vydání pozemků prohlásil žalovaný výrok I. rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 o vydání předmětných pozemků žalobkyni nicotným.

6. V žalobě žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, popř. nicotné. Závěr žalovaného o nedostatku věcné nepřislušnosti krajského pozemkového úřadu označila za zcela chybný. Krajský pozemkový úřad měl podle ní možnost žalobkyni předmětné pozemky vydat či nevydat (učinil-li závěr, že jsou zemědělskou nemovitostí), anebo měl její návrh zamítnout (v případě závěru, že jsou nezemědělskou nemovitostí). Nicotné je podle § 77 správního řádu i související judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí, k jehož vydání není správní orgán absolutně věcně příslušný, což v daném případě nelze tvrdit.
7. Žalobkyně poukázala na usnesení ze dne 23. 6. 2020, č. j. 28 Cdo 1163/2020-237, v němž Nejvyšší soud vyslovil závěr, že pravomoc posoudit zemědělský či nezemědělský charakter nárokových pozemků je svěřena pozemkovému úřadu. Byť se krajský pozemkový úřad k povaze vydávaných pozemků vyjádřil stručně, jejich zemědělskou povahu opřel o odkaz na zákon č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského původního fondu. Žalovaný napadeným rozhodnutím nezákonně odepřel krajskému pozemkovému úřadu pravomoc posoudit v řízení podle § 9 odst. 6 ZMV zemědělský či nezemědělský charakter posuzovaných pozemků. Pokud krajský pozemkový úřad posoudil vadně zjištěný skutkový stav a povahu předmětných pozemků nesprávně vyhodnotil jako zemědělskou, zatížil tím rozhodnutí o vydání pozemků „pouze“ nezákonností, nikoliv však nicotností.
8. Měl-li Krajský soud v Praze za to, že krajský pozemkový úřad vyhodnotil otázku charakteru vydaných pozemků nesprávně, měl dle názoru žalobkyně v řízení podle části páté o.s.ř. žalobě osoby zúčastněné na řízení vyhovět a nahradit v plném rozsahu rozhodnutí krajského pozemkového úřadu výrokem o zamítnutí návrhu žalobkyně na vydání předmětných pozemků podle § 9 odst. 6 věty třetí ZMV. Usnesením Krajského soudu v Praze o zastavení řízení totiž není krajský pozemkový úřad vázán a může v novém řízení opět posoudit předmětné pozemky jako zemědělské. Žalobkyně s osobou zúčastněnou na řízení by se v takovém případě ocitly v bludném kruhu.
9. Dále žalobkyně předložila argumenty upínající se k charakteru předmětných pozemků. Oba tyto pozemky, které jí krajský pozemkový úřad vydal, mají podle ní zemědělskou povahu.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017 se krajský pozemkový úřad povahou vydávaných pozemků vůbec nezabýval a podrobněji se k této věci vyjádřil až v řízení o prohlášení nicotnosti. Povahou pozemků se však měl zabývat jako předběžnou otázkou v řízení o návrhu na jejich vydání. Žalovaný tedy krajskému pozemkovému úřadu neodepřel možnost posoudit povahu předmětných pozemků, naopak mu vytkl, že tak neučinil.
11. Dále žalovaný ve vyjádření k žalobě hájil svůj závěr o nezemědělské povaze předmětných pozemků, z něhož dovodil věcnou nepřislušnost krajského pozemkového úřadu k jejich vydání. Konstatoval, že vycházel ze závěrů Krajského soudu v Praze a Vrchního soudu

v Praze vyslovených v řízení podle části páté o.s.ř. Je toho názoru, že v daném případě se nejedná o prostou věcnou nepříslušnost krajského pozemkového úřadu, např. funkční, ale o absolutní věcnou nepříslušnost způsobující nicotnost výroku I. rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017. O návrhu na jejich vydání musí krajský pozemkový úřad nyní opětovně rozhodnout a v případě zamítavého rozhodnutí se žalobkyně může obrátit na civilní soud se žalobou dle části páté o.s.ř.

12. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě a věci samé písemně nevyjádřila.
13. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14.9.2023 účastníci řízení toliko odkázali na svá písemná podání, tj. na žalobu a vyjádření k žalobě. Osoba zúčastněná na řízení se ani při ústním jednání k věci nevyjádřila. Soud při jednání zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazu fotografiemi zachycujícími stav předmětných pozemků, jež jsou založeny na č.l. 37 – 47 soudního spisu, neboť dospěl k závěru, že opodstatněnost žalobních námitek je možné posoudit na základě správního spisu; jakékoliv provádění důkazů proto soud považoval za nadbytečné.
14. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
15. Podle § 1 ZMV tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
16. Podle § 2 písm. b) ZMV se pro účely tohoto zákona zemědělskými nemovitostmi rozumí
 1. pozemky, které ke dni 24. června 1991 tvořily zemědělský půdní fond nebo do tohoto fondu náležely,
 2. pozemky, které ke dni 24. června 1991 tvořily lesní půdní fond,
 3. obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby patřící k původní zemědělské usedlosti, včetně zastavěných pozemků,
 4. obytné a hospodářské budovy a stavby sloužící zemědělské a lesní výrobě nebo s ní souvisejícímu vodnímu hospodářství, včetně zastavěných pozemků.
17. Podle § 9 odst. 6 ZMV nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2. Účastníky řízení jsou oprávněná osoba a povinná osoba. Zjistí-li pozemkový úřad, že se nejedná o zemědělskou nemovitost, návrh oprávněné osoby na vydání nemovité věci zamítne; v takovém případě se postupuje podle § 10 odst. 4.
18. Podle § 9 odst. 10 ZMV rozhodl-li pozemkový úřad podle tohoto zákona, může být tato věc projednána v řízení podle části páté občanského soudního řádu. K řízení je v prvním stupni příslušný krajský soud.
19. Podle § 10 odst. 4 ZMV nedojde-li k uzavření dohody o vydání věci podle odstavce 2 nebo podle § 11, může se oprávněná osoba obrátit ve lhůtě 3 let na soud s návrhem, aby nahradil chybějící projev vůle povinné osoby, jinak její nárok zanikne. Lhůta pro podání návrhu podle

věty první počíná běžet marným uplynutím lhůty 6 měsíců stanovené v odstavci 2 nebo v § 11.

20. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
21. Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.
22. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Soud shledal opodstatněnou klíčovou námitku žalobkyně, že rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 není nicotné z důvodu nedostatku věcné příslušnosti správního orgánu k jeho vydání, jak nesprávně dovodil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
24. V usnesení ze dne 23. 9. 2014 vydaném ve věci sp. zn. 30 Cdo 1200/2014 Nejvyšší soud konstatoval, že „(p)rávní teorií a soudní praxí je pokládán za nicotný správní akt vydaný k tomu („absolutně“) nepříslušným orgánem, přičemž za takový se obecně pokládá správní orgán, který podle svého zákonného vymezení není oprávněn (není v jeho pravomoci) o určité věci rozhodnout, buď proto, že tato pravomoc byla právním řádem udělena výhradně jinému orgánu (soudnímu nebo správnímu), nebo proto, že nebyla výslovně přiznána ani jemu, ani jinému orgánu. Nicotnost v uvedeném smyslu je přičítána zejména správnímu aktu vydanému tzv. absolutně věcně nepříslušným orgánem, to jest orgánem, do jehož kompetence věc z hlediska kategorizace správních úřadů nespadá. Oproti tomu s vadou spočívající v nedostatku funkční (instanční) příslušnosti správního orgánu v poměrech, kdy o věci rozhodl v prvním stupni funkčně nepříslušný orgán vyššího stupně, není nicotnost správního aktu spojována.“
25. Aby mohl pozemkový úřad rozhodnout podle § 9 odst. 6 ZMV o návrhu oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti, musí především posoudit, zda se skutečně jedná o zemědělskou nemovitost. Dospěje-li při posouzení této otázky ke kladnému závěru a nejsou-li dány překážky bránící vydání věci (§ 8 odst. 1 ZMV), rozhodne o vydání zemědělské nemovitosti oprávněné osobě. Zjistí-li však, že se o zemědělskou nemovitost nejedná, vydá negativní rozhodnutí, jímž návrh oprávněné osoby na vydání nemovité věci zamítne. Ustanovení § 9 odst. 6 ZMV tedy nepochybně přiznává pozemkovému úřadu pravomoc rozhodnout o návrhu oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti jak v případě, že se vskutku jedná o zemědělskou nemovitost, tak i v případě opačném, kdy se o zemědělskou nemovitost nejedná. Z uvedeného plyne, že pozemkový úřad je v řízení podle § 9 odst. 6 ZMV věcně příslušný k tomu, aby posoudil návrh oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti, a shledá-li tento návrh opodstatněným, aby rozhodl o vydání nemovitosti, k níž se návrh upíná, oprávněné osobě.
26. Vzhledem k výše uvedenému nelze souhlasit s tím, že by pozemkový úřad byl při rozhodování o návrhu oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti (absolutně) věcně nepříslušným orgánem, to jest orgánem, do jehož kompetence tato věc z hlediska kategorizace správních úřadů a jejich zákonem vymezené pravomoci nespadá.

27. Jak je zřejmé z rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017, pozemkový úřad posoudil návrh žalobkyně jakožto oprávněné osoby, a protože jej shledal opodstatněným v části týkající se předmětných pozemků, které ve shodě s návrhem kvalifikoval jako zemědělské nemovitosti, rozhodl prvním výrokem rozhodnutí o jejich vydání žalobkyni. Pokud by předmětné pozemky byly zemědělskými nemovitostmi ve smyslu § 2 písm. b) ZMV, nikdo by dozajista nedostatek věcné příslušnosti pozemkového úřadu k vydání takového kladného rozhodnutí o návrhu nezpochybňoval. Soud má nicméně za to, že ani z případného pochybení krajského pozemkového úřadu při posouzení charakteru předmětných pozemků, pokud k němu skutečně došlo, jak plyne z následně vydaných rozhodnutí Krajského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, není možné dovozovat nedostatek věcné příslušnosti pozemkového úřadu k vydání rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017. Nesprávnost právního posouzení charakteru předmětných pozemků ze strany pozemkového úřadu, tj. nesprávnost jeho závěru, že předmětné pozemky jsou zemědělskými nemovitostmi, a mají být proto vydány oprávněné osobě podle § 9 odst. 6 ZMV, zakládá *nezákonnost* rozhodnutí o vydání takových pozemků, nikoliv však jeho nicotnost, neboť nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že pozemkový úřad je podle § 9 odst. 6 ZMV věcně příslušný k rozhodnutí o návrhu oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti, ať již se jedná o zemědělskou nemovitost či nikoliv. Pouhá nezákonnost závěru pozemkového úřadu týkající se posouzení merita věci, to jest otázky, jsou-li pozemky označené v návrhu oprávněné osoby zemědělskými nemovitostmi, nemůže vést k tomu, že pozemkový úřad věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí o návrhu oprávněné osoby pozbyde. Soud na okraj podotýká, že tento jeho závěr plně koresponduje s tezí vyjádřenou Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 18. 3. 2008 ve věci sp. zn. 22 Cdo 287/2007, podle níž samotná skutečnost, že správní rozhodnutí je v rozporu s hmotným právem, jeho nicotnost nezakládá.
28. Soud souhlasí též s názorem žalobce, že případná nezákonnost rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 měla být napravena rozsudkem civilního soudu vydaným podle § 250j odst. 1 o.s.ř. Městský soud v Praze se tedy neztotožňuje s názorem Vrchního soudu v Praze o nutnosti zastavení řízení o žalobě podané podle části páté o.s.ř. Pokud se v případě předmětných pozemků skutečně nejedná o zemědělské nemovitosti, tedy mělo-li být v souladu s § 9 odst. 6 ZMV pozemkovým úřadem vydáno rozhodnutí o zamítnutí návrhu oprávněné osoby na vydání těchto nemovitých věcí, k čemuž nedošlo, pak měl civilní soud v řízení o žalobě podle části páté o.s.ř. vydat rozsudek, jímž by návrh oprávněné osoby na vydání předmětných pozemků sám zamítl, a nahradil tak nezákonné rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 7. 2017.
29. Městskému soudu v Praze je známo usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019 č. j. 4Co 172/2018 – 167, na něž Vrchní soud v Praze odkázal ve shora zmíněném zrušovacím usnesení ze dne 1. 12. 2020, č. j. 4 Co 312/2019-148 a v němž konstatoval, že státní pozemkový úřad má pravomoc rozhodnout o restitučním nároku podle ZMV, jedná-li se o zemědělskou nemovitost. *V případě, že tomu tak není (jedná se o vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti), jeho pravomoc projednat a rozhodnout takovou věc dána není.* Správní akt zamítající návrh podle § 9 odst. 6 věty třetí ZMV není rozhodnutím ve věci samé, třeba má některé jeho vnějšíkové znaky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2016 sp. zn. III. ÚS 3567/14, bod 30). S citovanými závěry Vrchního soudu v Praze nicméně Městský soud v Praze nesouhlasí. Jak již bylo uvedeno shora, pozemkový úřad má podle § 9 odst. 6 ZMV zákonem přiznanou pravomoc projednat návrh oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti a rozhodnout o něm bez ohledu na to, zda nemovitost označená v návrhu je zemědělskou nemovitostí či nikoliv. Neobstojí ani odkaz vrchního soudu na nálezy ze dne

13. 12. 2016 sp. zn. III. ÚS 3567/14, neboť Ústavní soud se v něm vůbec nevyjadřoval k ZMV, ale řešil otázky týkající se vymezení vztahu zákona o mimosoudních rehabilitacích a zákona o půdě. Ve srovnání s těmito zákony ZMV obsahuje odlišnou úpravu pravomoci pozemkových úřadů a způsobu jejich rozhodování o návrhu oprávněné osoby na vydání zemědělské nemovitosti.
30. Při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí, jež je vystavěno na závěru žalovaného o nicotnosti rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 z důvodu nedostatku věcné příslušnosti pozemkového úřadu k jeho vydání, není nutné zabývat se otázkou, zda předmětné pozemky jsou či nejsou zemědělskými nemovitostmi. Zodpovězení této otázky totiž nemůže nijak ovlivnit shora uvedené závěry soudu, z nichž plyne, že žalovaný při prohlášení nicotnosti rozhodnutí krajského pozemkového úřadu ze dne 31. 7. 2017 pochybil. Námitkami, v nichž žalobkyně argumentuje tím, že se v případě předmětných pozemků jedná o zemědělské nemovitosti ve smyslu ZMV, se proto soud nezabýval.
31. Není pravdou, jak tvrdí žalovaný ve vyjádření k žalobě, že se krajský pozemkový úřad v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017 vůbec nezabýval povahou předmětných pozemků. Odůvodnění zmíněného rozhodnutí je sice poměrně stručné, nicméně z něj lze seznat, že krajský pozemkový úřad předmětné pozemky (na rozdíl od jiných) posoudil jako zemědělské nemovitosti. Soud k tomu dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný krajskému pozemkovému úřadu ani náznakem nevytýkal nedostatek důvodů jeho rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017, natož aby z něj dovozoval nicotnost jeho rozhodnutí.
32. Z výše popsaných důvodů soud napadené rozhodnutí rozsudkem zrušil pro jeho nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
33. Soud pro úplnost uvádí, že při přezkumu napadeného rozhodnutí neshledal žádnou vadu, která by způsobovala jeho nicotnost. Žalobkyně ostatně v žalobě žádnou takovou vadu ani nespécifikovala, přestože se domáhala též vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.
34. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. V případě žalobkyně se jedná o náklady vynaložené na právní zastoupení advokátem, a to jednak o odměnu za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast na ústním jednání dne 14. 9. 2023), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dále o tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a konečně o částku 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů vynaložených žalobkyní v souvislosti s tímto řízením tedy činí 12.342,- Kč.
35. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 14. září 2023

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu